

at Misbrug ikke har fundet Sted. Det er da logisk og klart.

Naar den ærede Ordfører saa talte om, at jeg i Spørgsmaalet om fri eller delvis Lægehjælp havde Uret, vil jeg sige, at fri eller delvis Lægehjælp er omtalt under Ændringsforslag Nr. 18, men det, jeg talte om i Gaar, var Ændringsforslag Nr. 20, som siger ordret — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det —: „at Sygekassens Bestyrelse, dersom den skønner, at Anvendelse af fri Lægehjælp vil være betænkelig for Kassens Økonomi, med Sundhedsministerens Samtykke kan bestemme, at der ikke ydes fri Lægehjælp“. Saa kan man ikke staa op her og fortælle, at naturligvis skal de først gaa til Generalforsamlingen. Nej, for saa vilde der staa ganske anderledes i Ændringsforslaget, end der staaar. Der staaar ordret, at Sygekassens Bestyrelse selv skønner, altsaa udenom Generalforsamlingen, og det er det, jeg finder er ganske urimeligt; man maa gaa den regelrette Vej og gøre det til en Vedtægtsændring i Kassen, forinden man bestemmer noget saadant, som er meget vigtigt for de paagældende Sygekassemedlemmer.

Den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard, sagde i Gaar mange Ord, men med forbløffende lidt Indhold, forbløffende lidt i Relation til dette store Lovforslag med Ændringer og Underændringer, med forudsætningsvis nævnte Hovedændringer foruden alle Underændringerne. Det ærede Medlem erkendte selv, at Lægerne ikke vilde køre med de smaa Heste, som er omtalt i Ændringsforslag Nr. 14 til Lovens § 15, men naar den ærede Ordfører selv erkender, at Lægerne ikke vil køre med disse smaa „Russere“ eller „Islændere“, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou kaldte dem, er jo hele Glansen gaaet af Fler-tallets Ændringsforslag under Nr. 14. Hvad er der saa tilbage af det? Det er jo netop det principielle Gode, som Flertallet har paabe-raabt sig som Grund til at stille dette Ændringsforslag — thi selv om det nu sejler under den højtærede Sundhedsministers Flag, er Forslaget jo oprindeligt stillet af Venstres Medlemmer i Udvalget. Det principielle var jo dette, at man fritog Husmænd og Parcellister for at være Selvkørere og gav dem Ret til Frikørsel, men naar Lægerne overhovedet ikke vil køre med deres smaa Heste, er det, jeg paastaar, at denne Frikørsel for Husmænd er uden Betydning. Nu stod den ærede Ordfører frem i Gaar og erkendte, at det er rigtigt, at Lægerne ikke vil køre med disse Smaakørere, men saa er Ændringen jo ogsaa aldeles formaalsløs.

Jeg tilføjede imidlertid i Gaar, at enhver Vare har jo sin Pris, og Prisen for dette camouflerede Gode, Husmændenes Frikørselsret, er altsaa en Straffeafgift pr. Befordring af Læge, f. Eks. til en fattig Landarbejder, og derfor var det, jeg sagde, at det var for dyrekøbt en Vare, denne Frikørselsret, som man hidtil har haft i Praksis, fordi Lægerne har gjort sig til Selvkørere pr. Automobil. Saa meget mere kan jeg nu fastholde mit Standpunkt, som jeg har faaet min Paastand bekræftet af den ærede Ordfører selv, at Frikørselsrettens Udvidelse er uden nogen som helst Betydning. Men saa fremkom den ærede Ordfører med den næsten guddommelige Udtalelse, at det var slet ikke Meningen med Kontrolafgiften, at den skulde anvendes. Hvorfor i al Verden vil man saa brillere med Fremsættelsen af et saadant Forslag? Er der konstateret Misbrug, er det nemlig, som jeg sagde før, inderlig overflødigt, thi den nugældende Lovs § 15, syvende og sidste Stykke, bringer, som jeg nævnte i Gaar, Sikkerhedsforanstaltninger, som er anført i Mønstervedtæg-tens § 9, Nr. 6, der er blevet anerkendt af Sygekasseinspektoratet, forinden de kunde træde ud i Virkeligheden.

Endelig var den ærede Ordfører i Gaar saa letsindig at kalde det et sundt Princip at lade Medlemmerne selv betale noget af Lægeudgifterne. Det er efter min Mening tankeløst sagt af en gammel Sygekassemand. En saadan Udtalelse er aldeles fordømmelig, thi hvis man gaar bort fra den hævdvundne Ret til fri Lægekørsel, en Ret, som Kasserne har haft, lige siden vi fik Loven af 1892, vil det betyde, at man kaster nyt Konfliktstof af uanet Størrelse ind mellem Lægerne og Kasserne. Det kan jo ikke være den ærede Ordfører ubekendt, hvordan det gik med Apoteker-sagen i 1915, da vi fik den Bestemmelse, at herefter skulde $\frac{1}{4}$ af Medicinen betales af Medlemmerne selv. Det medførte, at Apotekerne nedsatte Rabatten i en uhyre Grad. Nu tør jeg ikke sige, at Lægerne vil bære sig lige saa urimeligt ad, men det maner dog til Eftertanke; det forekommer mig, at Sporene skrømmer for en gammel Sygekassemand. Derfor vil vi under ingen Omstændigheder kunne gaa med til at kaste et saadant nyt Konfliktstof ind mellem Lægerne og Kasserne. For det andet forhin-drer man ved at opgive den frie Lægehjælp som et kategorisk Gode, at Børnene rettidigt kommer under Lægebehandling, naar der er Tale om Sygdomme af snigende Karakter, som jeg nævnte i Gaar, f. Eks. ved Tuberkulose, ved Rygskævhed, ved Ve-